

Inleiding “VERTROUWEN OP DE TOEKOMST”

16 augustus 2020.

Lieve mensen,

Op weg hierheen!

Denk dan niet enkel alleen aan vanmorgen, maar vanaf het moment dat ik voor deze viering werd uitgenodigd, ben ik in gedachte - om in NS-termen te spreken- verschillende stations gepasseerd. Ik bedoel: stadia van denken over wat ik deze dag zal gaan zeggen.

Emoties en gevoelens wisselden elkaar af.

Wat en wie mag ik hier verwachten? Het is vandaag meer dan het Coronavirus dat onze verwachtingen vandaag gevangen houdt en dat tegelijk mede onze toekomst bepaald!

Onzekerheid dreigt mij in zijn greep vast te houden. Hoe verder? En hoe zal dat gaan? En wie doet er nog mee?

Ik staar voor mij uit en in een flash back ben ik op een andere Dominicaanse plek waar we ook praten over de toekomst, over sluiten en hoe verder?

De stemming is niet opperbest. En ik vraag mij af: Moet dit zo, is er geen andere weg.

En een stemmetje zegt: zou het niet anders moeten, anders kunnen?

Mogen ook wij niet dankbaar en blij zijn voor al die jaren van samenwerking, voor de bemoediging, de troost en de Spirit; voor de steun, de blijheid en de dankbaarheid die wij hier op deze plek en in de twee voorgaande kerken mochten vinden?

De donkere lucht klaarde bij mij ineens op. Het kan nog steeds! Als je het vertrouwen in de toekomst maar bewaart. Van 404 jaar dominicaanse aanwezigheid in Schiedam mochten wij er 10, 20, 30 jaar daadwerkelijk meemaken.

En nu ineens niet meer, vraag ik mij af? En U wat vraagt u zich af?

EEUWIGE, ONTFERM U OVER ONS, EN ROEP, ONS VANDAAG WEER OPNIEUW TOT LEVEN!

Overweging “VERTROUWEN OP DE TOEKOMST”

16 augustus 2020.

Toen voor het eerst in de voorbereidingsgroep Lazarus naar voren werd geschoven, als kernverhaal in de viering, was ikzelf nogal verrast. Als Limburger, een beetje Bourgondiër toch, riep de naam Lazarus meer de gedachte op van iemand die je van de wal in de sloot helpt, dan dat zijn naam betekent: "GOD HELPT"!

Sommigen onder u weten misschien nog mijn eerste preek hier in Schiedam, toen ik mij samen met pater Engelbert Vermeulen presenteerde als de nieuwe Pastores in Nieuwland, dat ik onze samenwerking en toekomst vergeleek met een toen gangbare slogan in Schiedam, namelijk: "Schiedam schenkt meer dan je denkt!" Zowel de bedenker van de slogan als de persoon zichtbaar op het reclamebord zaten toen onder mijn gehoor! Wat ik niet wist!

Maar het was het begin van een toekomst vol vertrouwen, waarbij teleurstellingen en tegenslagen werden overwonnen.

Er werden nieuwe wegen in geslagen, parochies gingen samenwerken en een nieuwe geloofslocatie kwam tot stand.

En deze plek, waar jullie zo veel lief en leed met elkaar mochten delen, vieren en beleven, gaat

dicht, voor goed. Ik deel met jullie het gevoel dat alles nu ten dode lijkt te zijn opgeschreven. Maar is God nu weg uit Schiedam? Geen toekomst? Geen vertrouwen?

Heeft Lazarus, wat toch betekent: 'God helpt', ons voorgoed de rug toegekeerd?

Misschien zijn we een beetje als Maria uit het evangelie. Zij zoekt de stilte, zij trekt zich terug, wanneer Jezus komt om zijn ten dode opgeschreven vriend te bezoeken.

Of bent u meer Martha? Zij laat het er niet bij zitten. Zij komt in actie!

“Waar was je”, confronteerde ze Jezus! “Moet dit zo? Kan dat niet anders?”

En Jezus wordt geraakt in zijn diepste zijn. Dit kan niet het einde zijn!

Hier heeft de dood niet het laatste woord.

Ons geloof in een God die liefde is, laat zich niet binden in machteloosheid!

De vrede van Christus, die mensen hier elke zondag elkaar toewensten, is niet weg, omdat het gebouw wegvalt, hoe dierbaar dit gebouw ook voor jullie is.

Zouden wij dan niet méér zijn als los zand?

Was dat wel zo, zou hier dan niet een sfeer van teleurstelling en verdriet moet hangen? Maar zo is het niet!

Proef ik niet meer dankbaarheid. Loslaten doet vaak pijn. En partir c'est mourir un peu. Maar deze zondagochtend mag meer zijn, wil meer zijn.

In de voorbereidingsgroep spraken we dan ook van dankbaarheid.

Ja, dankbaarheid, omdat er zoveel dierbare herinneringen zijn.

Elk gezicht, voor zover ik de wat verouderde kopjes herken, heeft voor mij een verhaal, een herinnering, een emotie, een feestelijk gebeuren, of een donkere nacht! Ook die zijn straks niet weg.

Jullie, als geloofsgemeenschap, zo schrijft Lidwien, worden niet alleen geraakt door de sluiting van dit mooie gebouw, maar er wordt ook een appél gedaan op jullie geloof in de verrezen Heer. Jullie eigen verworven geloof, ontdaan, net als bij Lazarus, van alle banden en windsels die wij in ons persoonlijk geloof vaak als knellend ervoeren. Dit maakte ons leven niet doods, maar gaf lucht, ruimte, leefruimte. We proefden als het ware de adem van God. Die ons meer nabij was of is dan ooit.

Lazarus laat mij nu inzien dat opstaan uit wat opgegeven lijkt, mogelijk is. Misschien gaat er een deur dicht, maar altijd weer gaat er ergens anders een deur of een raam weer open.

Tot slot citeer ik Lidwien. We zijn het onszelf als gelovige mensen verplicht te blijven geloven in nieuwe kansen, hoe en waar dan ook.

Een van onze Provinciaals, pater Piet Struik, zei - we stonden op het voormalige kerkplein en ik zei “Hoe lang zal dit er nog staan” - “Het gaat niet om het gebouw, dat zijn maar stenen. Het gaat om de mensen!” En dat zijn wij. Durven wij ons geloof nog een nieuwe plek geven, een basis die ons voedt? Weet dat welke weg u ook gaat: de Eeuwige zal er altijd zijn. Hij daagt u en mij uit, zoals in feite ook het coronavirus (waar we niet om gevraagd hebben) ons op een andere wijze tegen de samenleving doet aankijken.

Geef het een kans. Je kan er alleen maar een Boelrijker van worden!

Pater Louis Klinkenberg o.p.